

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie skazanego **E. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 lipca 2014 r.

na skutek zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 listopada 2013 r. w przedmiocie odmowy wyznaczenia obrońcy z urzędu

na podstawie art. 430 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem nie uwzględniono wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia kasacji z uwagi na niespełnienie warunków z art. 78 § 1 k.p.k. Na to orzeczenie zażalenie złożył skazany, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę w zakresie ustalenia, że posiada wystarczające środki finansowe na pokrycie kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do sposobu procedowania w przedmiocie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia kasacji, złożonego na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. Z art. 81 § 1 k.p.k. wynika, że na tej podstawie wyznaczenie obrońcy z urzędu należy do kompetencji

prezesa sądu (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego – art. 93 § 2 k.p.k.). Przyznanie temu organowi procesowemu uprawnienia do pozytywnego rozstrzygnięcia tego rodzaju wniosku prowadzi do stwierdzenia, że także decyzja negatywna należy do jego kompetencji, skoro ustawa nie wymaga wydania postanowienia (arg. z art. 93 § 2 k.p.k.). Dlatego też błędne było procedowanie w zakresie skierowania wniosku skazanego na posiedzenie i rozpoznanie go przez sąd. W tej kwestii wymagane było wyłącznie wydanie zarządzenia.

Niezależnie jednak od błędnej formy decyzji procesowej, upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w G. wydał zarządzenie o przyjęciu zażalenia, choć z mocy przepisu szczególnego jest ono niedopuszczalne. Zgodnie bowiem z art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. środek odwoławczy nie przysługuje na odmowę wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego w celu sporządzenia kasacji. Nie jest przy tym jasne, bo nie wynika to ani z zarządzenia wydanego na posiedzeniu w dniu 25 listopada 2013 r. o pouczeniu skazanego o prawie wniesienia zażalenia, ani z zarządzenia z dnia 16 grudnia 2013 r. o przyjęciu zażalenia, czy w kwestii dopuszczalności zażalenia sędzia wydający te decyzje kierował się wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., K 30/11 (OTK-A 2013/7/98), w którym stwierdzono niekonstytucyjność art. 81 § 1 k.p.k. w zakresie w jakim nie przewiduje sądowej kontroli zarządzenia prezesa sądu o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu dla oskarżonego, który złożył wniosek w trybie art. 78 § 1 k.p.k. Gdyby nawet przyjąć, że tak było i upoważniony sędzia wydając wskazane zarządzenia uznał, że do czasu nowelizacji k.p.k. mają bezpośrednie zastosowanie przepisy Konstytucji RP (art. 78 i art. 176 ust. 1), to w rozpoznawanym układzie procesowym dopuszczalność zaskarżenia decyzji o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu została wyłączona przepisem szczególnym, tj. art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak powyżej.